

MASOCHISTKOU SNADNO A RYCHLE

Čtvrť, 23 srpen 2016

Existuje kategorie lidí (a obvykle jsou to ženy), které s gustem obětují své životy. Nemluvíme o válečných hrdinkách ani bojovnicích za svobodu, brávicích v totalitních lágrech, ale o běžných ženách každodenní reality. Taková oběť, ať už o to kdokoliv šel, vstává ve čtyřech hodinách ráno, aby upekla kachnu a domácí houbičky, složí ručníky do tvaru labutí, vyčistí záchod, a bobky v kompostéru srovnala podle velikosti.

Tahle oběť uděrnice ale netuší, že její manžel by si mnohem raději dal k obědi pačty, kdyby mu jen servírovala usměvavá odpočívající manželka a ne uštvaná osoba v bezpohlavním úboru s natáčkou na ošivě. Dětským nudlím je rovněž jedno, jestli se rozmáznou o seřvaný nebo vyehlený kapesník a od pramenné angorské také nelze očekávat žádné panákování. Po obětavém výkonu většinou následuje okamžik, kdy tahle dobrovolná trpitelka očekává vděk. Vzhledem k tomu, že děti jsou od podstaty sobci, muži egoisti a kočky oboje, vděk se obvykle nedostává nebo jsou ovace odbyty vlažným zabrláním. Logicky pak nastává fáze zklamání, kterou vyjadřuje většinou: "Tak já se obětuji a vy takhle!". Tato fáze probíhá obvykle tiše a svádějí o ní pouze výraz Emila Zátopka v cíli maratonu na ženě. Muži se svou rozlišovací schopností a děti se svou soustředěnou empatií nemají žádné tuto drobnost rozeznat. Proto mívají vřiví, kromě dotyčné, oprávněný dojem, že je v naprostém pořádku. Někdy i padesát let. Ve svém okolí jsem byla svědkem několika velkých těšesek. Právě takovém těšesku se trpitelka po desítkách let tichého obětování náhle vymrštila (onou poslední kapkou může být například drobek na koberci) a svému okovanému okolí explozivně vyštěplá vřevně zpěvačka do roku 1873. Nedávno takhle explodovala kamarádka, která po 60 letech tiché a obětavé služby vystartovala na dečka bez jakéhokoliv varování s vykosťovací nožem, protože jí nepochválil trdla a čtyřiceti lety mléčnou rajdou z mléčného baru.

Po květném porodu druhého dítěte zjišťuji, že kvalita mého osobního života značně uvolňuje a i ze mě se chvílemi stává Zátopek u přebalovacího pultu nebo u sporáku. Manžela utmáceného přece nebudu zatěžovat nakupováním, chudáček těšesky si přece nebude kazit dětství úklidem pokojů a nebohý kojeneček přece potěšuje hodin denně! Trpím jako Hus, obětuji se, ale nikdo mě za to, světe div se, nechválí. "Utmácený" manžel bývá o víkendech ultramaraton, "chudáček" synáček z přebytků energie lítá jako káček v kolečku a demoluje interiér a "nebohý" kojeneček mě nenechá o samotě ani navštívit záchod. Vřiví jsou rozěraní a žádné žádné a já vadnu, blednu, chladnu a zvolna se dostávám do fáze "Tak já se obětuji a vy takhle!". A moje kamarádka Lucka, sledující, jak s dítětem na prsu a kruhy pod očima visícíma z oči vytírá podlahu, vřevně shrne do jediné věty: "Komu tím prospěje?" A mně dojde, že se ze mě plíží stává jedna z nich. Masochistek, ochotných obětovat veškerý svůj čas, energii, talent a ambice svým mužem a dětmi. Rozhodla jsem se, že se to nesmí stát. Jsem odhodlaná vyjít svým blízkým vřevně; echny své potěšby stejně jako je oni bez očí vyjevují mně. Mám přece právo jíst, spát, sportovat a flákat se úplně stejně jako kdokoliv jiný. A jestli se domácnost zhroutí pod závojem bídy, hladu, a píný, moru a vřevně; í, bude to kolektivní vina. A tak jsem začala zase sportovat, přihlásila jsem se na kurz obchodní angličtiny a nestydím se vrazit mimino manželovi a pomalu a klidně si opílovat nehty. A výsledek? Nejen, že si té obrovské, závratné a turbulentní změny mého života nikdo z nich ani nevšiml. Ale světe div se, ztráty na životech jsou nulové, hlad ani vřevně; i zatím také nemáme a Země se stále jeví nevyčíslená ze své osy.

Jen já se jako Zátopek tvářím opravdu už jen přímě poklusu parkem.

RENATA FÍKOVÁ